

Pápalátogatás, avagy kórustagként a NEK-en

Minden szeptember 10-én kezdődött. A Padányi iskola legtöbb diákja péntek reggel a vasútállomáson toporgott, és várta a vonat indulását. Az osztályfőnökök néhány lelkes diákkal az oldalukon szalmakalapokat osztottak ki a tanulók között azzal az utasítással, hogy viselni kell a fejedőket. Így tudatva minden más emberrel, hogy a Padányiból valók vagyunk. A vonat megérkezett az állomásra, a kaland pedig ezennel elkezdődött.

Az út kellemesen telt, beszélgettünk, ettünk, és végül egy kártyapakli is előkerült az egyik táskából, a hangulat pedig egyre csak fokozódott. A vonat berobogott a fővárosi állomásra, felkaptam az ülésről a holmimat, még egyszer körbenéztem, majd leszálltam a szerelvényről. Osztályonként indultunk meg a Hungexpóra, ahol már elkezdődött a Szentmise. A bejáratnál fokozott ellenőrzés fogadott minket, hiszen a rendezvényre több ezer ember érkezett. Miután mindent és mindenkit átvizsgáltak, kaptunk egy-egy vászontáskát a program nevével felmatricázva. Belelestem, majd figyelmesen végignéztam a tartalmát, azt követően pedig meglepődve néztem fel belőle. Tele volt különféle dolgokkal. A szervezők semmit sem bíztak a véletlenre, a táskában elsősorban volt egyszer használatos esőkabát, füzet, kitűző és egy nyelvfordító rádió is.

Közben megérkeztünk a Szentmisére, halkán leültünk a helyünkre, én pedig elővettem a rádiómat, és elkezdtem beüzemelni. Jó döntésnek bizonyult, mert a mise nem magyar nyelven folyt. Ennek végeztével az önkéntesek minden hívet egy egészen nagy terembe tereltek be, ahol standok sorakoztak, mögöttük pedig szervezők osztották papírtányérokban a gőzölgő ebédet. Péntek lévén nem volt hús a menüben, karfiolt és kuszkuszt kaptunk, ami egészen laktató volt. Kora délután négy fakultáció közül lehetett választani, amit négy különböző atya tartott különböző témákkal kapcsolatosan. A legjobb barátnőm és én egy olasz papot választottunk, aki a Cenacolo Közösség létrehozója. Az előadás hihetetlenül jó és interaktív volt. Együtt táncoltunk a színpadon lévő emberekkel, majd helyet foglalva a székeinken meghallgattuk a történeteiket. Itt a hangsúly a kábítószeres, majd az Eukarisztia segítségével leszokott és meggyógyult embereken és beszámolójukon volt. Ez engem nagyon megérintett. A legjobban döntöttünk, amikor erre a fakultációra jelentkeztünk.

A nap pedig szabadprogrammal folytatódott. Mivel páran elsősorban a kórus miatt utaztunk fel Budapestre, nekünk nem egy, hanem három napból állt a NEK. Ezáltal pedig bőröndökkel érkeztünk, amit a közeli kollégiumban pakoltunk le. Volt időnk kicsit szusszanni és rendszerezni a dolgainkat, aztán a kórusunk megindult a Papp László Sportaréna felé, ahol egy nagyon izgalmas program várt ránk.

A beléptetés itt is hasonló módon zajlott, mint délelőtt, átvizsgáltak minket is, és a táskáinkat is. Ennek végeztével felpillantottam, és elakadt a lélegzetem. Amerre a szem ellátott, emberek tömege álldogált az Arénában. Jegyünk az ülőhelyekre szólt, elfoglaltuk azokat, majd várakoztunk. Hogy mire? Az Ákos koncertre, és az ifjúsági estre. Visszafojtott lélegzettel vártunk, amikor is minden elsötétült, majd a színpadon a fények a kivonuló énekesre világítottak. A koncert hatalmas volt, mindenki egy emberként énekelte a dalokat, sikoltozott és tapsolt. Én ezt a hármat mind egyszerre csináltam. A koncert után ifjúsági est vette kezdetét, magyar és külföldi vallásos személyek vallották meg hitüket, amiket nagy érdeklődéssel hallgattam.

A nap a vége felé közeledett, az ott lévők egy emberként énekeltek és táncoltak, majd egy Szentségimádást követően elindultak a kijárat felé. Odakint már besötétedett, az énekkarosok pedig búcsút intve az osztályaiktól, visszaindultak a kollégium felé. Mivel apukám is részt vett a vasárnapi kóruséneklésen, így mi ketten nem a kollégiumban aludtunk, hanem az unokatestvéreimnél. Elköszöntem a többiektől, a kocsiba beülve pedig apukámnak elmeséltem a ma történeteket. De a történetnek még közel sincs itt a vége.

Fájdalmasan korán szólalt meg az ébresztőm, én pedig nem adhattam még öt percnyi időt magamnak, mert az aznapi program kóruspróba volt. Letusoltam, reggeliztem, majd apukámmal elindultunk a Hősök terére. Szerencsére a reggeli órákban nem volt nagy forgalom az utakon, közel tudtunk parkolni, majd pár perc gyaloglás után megpillantottuk az énekkarosok számára felállított nagy fehér sátrat. Itt mindenki kapott elemózsiát és vizet, hiszen nehéz nap várt ránk. A kórus fellépő ruhában volt, a férfiak öltönyt, a hölgyek pedig csinos fehér felsőt viseltek. Aznap ugyanis felvétel készült a kórusról, ami egyben a főpróba is volt. Mindent elmagyaráztak a vasárnapkal kapcsolatban, a Szentmise menetét, a pápa jövetelét.

Felmentünk az emelvényre, elfoglaltuk a helyünket, a próba pedig kezdetét vette. Négy teljes órán keresztül próbáltunk a tűző napon. Nem mondom, hogy nem volt meleg, mert akkor hazudnék. Szerencsére a sátorban mindenki kapott egységes fehér kalapot, ami elsősorban a napszúrás elleni védelmet biztosította. A próba végére nagyon elfáradtunk, ami kora délután fejeződött be. Ezután apukámmal visszamentünk a szállásunkra, én pedig gyorsan megebédeltem, majd pihenésképpen bedőltem az ágyba.

Három óra alvás után álmosan nyitottam ki a szememet, majd megnéztem az időt. Ideje volt felkelni, hiszen még várt ránk egy program. Este ugyanis a városban fáklyás körmenet volt meghirdetve, az unokatestvéreimmel pedig megbeszéltük, hogy együtt bemegyünk rá. Nem értünk oda a kezdésre, de csatlakozva a tömeghez meggyújtottuk a magunkkal hozott gyertyáinkat és meneteltünk a cél felé, ami a Hősök tere volt. Besötétedett, a milliányi gyertya fénye betöltötte az utcákat, a tömeg pedig együtt énekel. Lélegzetelállító volt. A Hősök terére érve áldást kaptunk a paptól, ezután pedig visszaindultunk a szállásra. Muszáj volt hamar elaludnom, mert a vasárnapi nap is nehéznek bizonyult. Bár a szombati nap után nem volt nehéz gyorsan álomba zuhannom.

Vasárnap izgatottan keltem, gyorsan elkészültem, majd a kottákat kézbe ragadva apukámmal elindultunk a Hősök terére. A várost a pápa érkezése miatt lezárták, így a kocsit a ház előtt hagyva inkább villamosra szálltunk, így utaztunk a helyszínre. A kórus sátrában megkerestük a veszprémi különítményt, majd lepakoltuk a táskáinkat, a kottákat sorrendbe rendeztük, beénekelünk, fél tízkor pedig megindultunk ülőhelyeink felé. Sapkával a kezemben kapkodtam a fejemet ide-oda, nyújtogattam a nyakamat, hátha látok valamit. A pápa tizenegy óráig a Színművészeti Múzeumban tartózkodott. Amerre csak elnéztem, emberek tömegét láttam, rengeteg önkéntest és mentőt, az épületek tetején pedig mesterlövészek foglaltak helyet.

A Szentatya pápa mobillal közelítette meg és köszöntötte az embertömeget, az énekkar pedig ezzel egy időben belekezdett az éneklésbe. Hangunk bejárta az egész környéket, de online formában az egész világ hallott minket. A Szentmise elkezdődött, a pápa elfoglalta helyét, mi pedig kottáinkból felnézve örömtől, és talán a naptól is, kipirulva énekelünk. A két órás mise végeztével a Szentatya elhagyta a várost, a nép pedig szívében boldogsággal szétszéledt. A kórus fáradtan, ámde vidáman igyekezett vissza a sátorba,

összeszedtük a táskáinkat, elbúcsúztam a veszprémi kórustól, apukámmal pedig visszaindultunk a kocsihoz. A járműbe beülve egymásra néztünk, majd elmosolyodtunk.

Mit is mondhatnék még? Életre szóló élményeket kaptam a három nap alatt, a Szentatyát pedig megtisztelő volt élőben látni és énekelni neki. Köszönöm azoknak, akik időt és fáradságot nem kímélve összehozták ezt a NEK-et. Köszönöm az énekkarnak, hogy eljuthattam erre a programsorozatra. És köszönöm Neked Istenem!

Szabó Sarolta 11.A